

สื่อวิญญาณ จากลูกสาวถึงพ่อ..เรื่องจริงที่หน้าอ่าน

นำเสนอเมื่อ : 7 ธ.ค. 2551

```
.ExternalClass .EC_hmessage P {padding:0px;} .ExternalClass  
body.EC_hmessage {font-size:10pt;font-family:Tahoma;}
```

:

เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงที่ได้เกิดกับตัวผม....

ไม่ว่าจะพูดที่ไหนก็สืบทอดครั้งก็อย่างนี้ ผมจะเริ่มเล่าเรื่องราว....

ผม (นายแพทย์ อัจฉินต์
บุญเกตุ) ได้ป่วยด้วยโรคปวดประสาทสมองเส้นที่ห้า (ประสาทสมองมี
12 คู่)

เริ่มเป็นมาตั้งแต่วัยรุ่นอายุราว ๆ 16-17 ปี
ตอนนั้นพ่อได้เกิดสงครามอินโดจีนและก็เป็นเรื่อยมาระหว่าง

สงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นๆ หายๆ
โดยมีอาการปวดประสาทด้านขวาตั้งแต่เบตาขึ้นไปถึงกลาง

กระหม่อม ปวดอยู่ซีกเดียว

ตอนนี้ หุยัง เป็นหนุ่มแน่นอายุยังน้อย
อาการก็ไม่ค่อยทรมาณรุนแรงมากนัก กินยาแก้ปวดแรงๆ ก็พอบรรเทา

ไปได้ เคยขอให้อาจารย์ที่ศิริราชตรวจ ท่านก็บอกว่า
สายตามีส่วนช่วยให้ปวดได้ เพราะสายตาไม่ดี

ผมก็เลยสวมแว่นตามาตั้งแต่อายุ 20 ปี จนถึงบัดนี้

สรุปว่า ผมป่วยด้วยโรคนี้มานานเป็นสิบๆ ปี...

ตอนที่ เป็นนายแพทย์ ผู้อำนวยการที่จังหวัดภูเก็ต ก็ยังเป็น

ตอนไปศึกษาต่อที่อเมริกาก็เป็นทั้งสามปี แพทย์ที่อเมริกาชวนผ่าตัด
ผมก็ยอม

แต่พอจะผ่ามันก็เกิดหายนปวด เพราะมันเป็นเป็นๆ หายๆ
หมอนั่นก็เลยไม่กล้าผ่า

พอศึกษาจบก็กลับมารับราชการต่อตามโรงพยาบาลอีกหลายแห่ง

ตอนปี พ.ศ. 2504 ผมเป็นรองผู้อำนวยการโรงพยาบาลสงฆ์
ฝ่ายวิชาการ

เกิดปวดมากจนทนไม่ไหว ต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลศิริราช
ตอนนี่เอง

โรคนี้ไม่รู้สาเหตุ แต่เดี๋ยวนี (พ.ศ.2508) คุณหมอสิริ บุญยะรัตเวช
หัวหน้าศัลยกรรม ร.พ.รามธิบดี

ผู้เชี่ยวชาญทางศัลยกรรมสมองและประสาท ท่านผู้นี้เอง
ที่รักษาผมหายขาด ด้วยการฉีดยาเขาในสมอง

ไปทำลายต้นตอของประสาทเส้นนี้ ให้หมดสภาพไปเลย

ท่านบอกว่า **หนึ่งในสาเหตุของโรคนี้**
คือเส้นโลหิตในสมองเส้นหนึ่งไปเบียดสมองเส้นที่หา นี้ เมื่อเส้น

โลหิตขยายตัวตามจังหวะการเต้นของหัวใจ
มันก็จะเบียดกระตุ้นเส้นประสาทนี้ทุกที่คนโบราณเรียกว่า '

ลมตะกัง' หมอปัจจุบันเรียกว่า 'ไมเกรน' หรือ
'ดีดเตอลารูไทรเจมินัลนิวรัลเจีย' เป็นชื่อเดียวกัน

การรักษา ยากมาก

ตอนปี พ.ศ. 2504 นั้น คุณหมอสิริระยังไม่กลับจาก=
การเดินทางต่อจากอังกฤษ

ท่านเรียนจนสำเร็จเป็นราชบัณฑิตในวิชาศัลยศาสตร์
แห่งประเทศไทย

ท่านกลับมาตอน พ.ศ. 2507 หรือราวๆ นั้น

ท่านศาสตราจารย์ น.พ.อุดม โปษกฤษณะ เป็นผู้รักษาผม มีศาสตราจารย์
น.พ.วิชัย บำรุงผล แห่งภาค

วิชา ศัลยกรรม และ ศาสตราจารย์ น.พ.สมบัติ สุขนธพันธ์
ฝ่ายโรคทางยารวมด้วย ทั้งสองท่าน

เหล่านี้ เป็นเพื่อนกัน

ก็เลยตั้งใจมากเป็นพิเศษ แต่ก็ไม่หาย....

ผมได้ถูกรับตัวไว้เพื่อตรวจละเอียด และรักษาที่ดีวิบูลลักษณ์
ชั้นล่าง หองที่เทาไทรก็จำไม่ได้เสียแล้ว

ได้รับการดูแลเยียวยารักษาอย่างดีจากครูบาอาจารย์ และเพื่อนฝูง

แต่อาการปวดประสาทก็รุนแรงมาก แทบจะผูกคอตายไปหลายหน....

คืนหนึ่งเวลาประมาณสองทุ่มเศษ ๆ โรคปวดประสาทมาเอาผมอีก
ที่นี้ปวดตื่นเลย พยาบาลจะให้กินยาฉีด

ยาตามแพทย์สั่งไว้ ก็ไม่สงบ
เมื่อเป็นเช่นนั้นผมก็นอนหลับตาเอามือกุมขมับข้างที่ปวด แล้วก็ภาวนา

บริกรรม พุทโธๆ ๆ ๆ ทำอาปานุสสติ ไปเรื่อย ๆ

ที่ผมทำแบบนี้ได้เพราะเมื่อปี พ.ศ. 2500 ผมบวชพระที่วัดราชาธิวาส
หนึ่งพรรษา

วัดนี้เป็นวัดวิปัสสนากรรมฐาน ผมก็ได้รับการอบรมเรื่องนี้มาด้วย
พอทำสมาธิวิปัสสนาสักครูอาการปวดก็

สงบลง มันก็เป็นเช่นนี้ คือ ปวดสักพัก แล้วก็บรรเทา

พอสงบ ผมก็สงบจิตทำสมาธิต่อไป....

ประมาณสามทุ่มเศษๆ ผมก็หลับตาเห็น....เด็กหญิงคนหนึ่งมายืนอยู่ข้างเตียง....

ก็ลืมตาถามภรรยาและพยาบาลพิเศษที่เฝ้าอยู่สองคนนี้ว่า....
'ใครมา?'

ได้รับคำตอบว่า 'เด็กแล้ว....ไม่มีใครมาหรอก....'

ผมก็หลับตาเข้าสมาธิต่อ พอสักครู่ ก็เห็นชัดว่ามีเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง

รูปร่างอ้วนเหลือกำลัง อ้วนยังกับเป็นโรคชนิดหนึ่ง แต่หน้าตาของเด็ก
มายืนอยู่ข้างเตียง เธอแต่งตัวด้วย

ชุดของโรงพยาบาล

เมื่อเห็นเช่นนั้น ผมก็เอ่ยปากออกถามว่า....'หนูเป็นใครมาทำไมที่นี่....'

ผมพูดออกมาดังๆ เพื่อให้สองคนนั้นได้ยิน รวมทั้ง คุณโบ กล้าหาญ
ซึ่งรับราชการอยู่ที่โรงพยาบาลสงฆ์

จนทุกวันนี้ และไปเฝ้าผมอยู่ด้วย....

ภรรยาผม มาเขย่าแขนแล้วพูดว่า 'เธอ นี้อยู่ที่นี่'
ก็คงคิดว่าผมป่วยมากจนเพอ....

ผมก็บอกว่า 'ไม่ได้เพ้อ หรือเสียสติอะไรหรอก....'
แต่ว่า....มีใครเห็นไหม?

หนูอ้วนมานั่งอยู่ข้างเตียงนี้.... สองคนนั้นตอบว่า....
'ไม่มีใครอีกแล้ว....'

ผมสังเกตเห็นว่าทั้งสองคนนั้นขยับตัวเข้ามาชิดกัน ภรรยาทำท่าจะสวดมนต์
หรือพนมมือไหว้พระปลกๆ

แต่ผมก็ยังข้องใจ.... เพราะหนูคนนั้นยังนั่งอยู่อย่างสงบเสงี่ยม!

ผมก็เลยพูดออกมาดัง ๆ กับภรรยา และพยาบาลในห้องว่า....

'จะคุยกับหนูคนนี้นะ ช่วยจตจ จ่าจ ไว้ด้วย' แล้วผมก็ถามด้วยเสียงดังๆ ว่า

'หนูเป็นใคร....มาทำไมในห้องนี้?'

แม่หนูตอบว่า 'หนูเคยป่วยในห้องนี้
และตายในห้องนี้เมื่อประมาณสองปีมาแล้ว'

โดยผมจะคอยทวนคำตอบ ดัง ๆ
....ภรรยาผมคอยฟังและคอยจต....

'เอ้อ! หนูเคยมาป่วยที่ห้องนี้....หนูเป็นอะไรตาย?'

'ป่วยด้วยโรคอ้วนตายค่ะ'

ภรรยา และพยาบาลช่วยกันจตใหญ่.... 'หนูเป็นลูกหลานใครกันจ๊ะ?'

'ดาหนูเป็นพระยาค่ะ' ชื่อของท่านขึ้นต้นด้วยตัว.. 'อ'.. ลงท้ายด้วย
.. 'สิริ'

ผมทวนคำพูดของเธอตั้งๆ ให้ได้ยินกันทุกคน....

'งั้นหนูก็เป็นหลาน....' ผมพยายามนึก สักครูก็นี่ก็ออกแล้วพูดออกมาว่า....

'หลานเจ้าคุณอัครราชทรงสิริ ไซ้ใหม่ละ?'

หนูคนนั้นก็ตอบว่า 'ไซ้ค่ะ! คุณอาเก่งมาก'

'แล้วพ่อของหนูละ?'

'คุณอาไม่รู้จักหรือคะ?'

ผมถามต่อไปว่า 'หนูมีพี่น้องกี่คน?'

'มีสามคนค่ะ หนูเป็นผู้หญิงคนเดียว'

ผมทบทวนคำพูดตั้งๆ ทุกคำ เพื่อให้ผู้ที่กำลังฟังได้ยินด้วย....

'หนูมานี้มีความประสงค์อะไรจะ?'

'หนูมีเพื่อนคนหนึ่ง เขาเสียชีวิตเมื่อปีหลายที่ติดเด็ก....

เขาบอกว่าเขาเป็นลูกคุณอาเมื่อชาติที่แล้ว เขาอยากจะทำมาหา

และมาช่วยคุณอาให้หายป่วยจากโรคนี้
เขาให้หนูมาบอกคุณอาก่อนค่ะ'

จากนั้น คุณแม่หนูอ้วนก็หายไป.... หายวับไปเลย....

ผมก็ลุกขึ้นนั่ง เล่าทุกสิ่งทุกอย่างให้ภรรยา กับพยาบาลฟัง....

พยาบาลคนนั้น ตื่นเต้นมาก พยายามบอกกับผมว่า....

ที่ตึกนี้และห้องนี้ เมื่อประมาณปี 2502 มีเด็กผู้หญิงถึงแก่กรรมที่ตึกนี้

ห้องนี้หรือเปล่า? เพราะเธอแปลกใจและสนใจมาก
ที่ผมพูดกับแม่หนูคนนั้นเป็นเรื่องเป็นราวตั้งนาน....

จากนั้นผมก็เข้านอน โดยไม่ลืมภาวนาบริกรรม พุทโธๆ ๑ ไปด้วย

ประมาณห้าทุ่มคืนเดียวกันนั้นเอง ด้วยอาการปวดประสาทอย่างรุนแรง....

ทำให้ผมตื่นขึ้นมาอีก.... แต่สองคนที่อยู่ในห้องหลับไปแล้ว....

ตอนนี่ เจ็บสัจด์ แต่ผมนอนกุมขมับ กุมศีรษะด้านขวาอยู่คนเดียว
ด้วยความปวด

ที่ออกจะรุนแรงเอาการอยู่ ผมก็ได้ยินเสียงแว่วๆ ที่หู ว่า....

'เธอ! พ่อเธอนอนอยู่เนี่ยงใจ....เข้ามาซิ'

ผมลืมตาขึ้นมองก็ไม่เห็นมีอะไร....แต่พอหลับตาก็ได้ยินเสียงขึ้นมาอีกว่า....

'เข้ามาซิ เข้ามาเถอะ!'

ผมลืมตาขึ้นอีกที ที่นี้เห็นเด็กสองคนเข้ามายืนข้างเตียงผม คนหนึ่งอ้วนก็คนเก่า

อีกคนหนึ่งอยู่ในวัย 12 ขวบ หน้าตาน่ารักน่าเอ็นดู เธอเดินมาข้างเตียงผม

แล้วพูดว่า'พ่อ! หนูมาช่วยพ่อ'

ผมจึงเรียกรรยาและนางพยาบาลให้ตื่น แล้วถามว่า

'เห็นเด็กผู้หญิงสองคนตรงนี้ไหม?...เด็ก ๆ มาอยู่นอยู่ที่นี้เนอะ!'

พยาบาลเปิดไฟในห้องสว่างพริบ แล้วบอกว่า.... 'ไม่เห็นมีใครมาชักคนนี่คะ?'

'มีซิ มีแม่หนูสองคนมาเยี่ยม แล้วก็ยืนอยู่ตรงนี้ นี่ไงล่ะ....'

พลงผมก็ยื่นมือออกชี้ไปที่ตัวเด็ก....

คุณไบบยกแก้อืมาสองตัว ให้แขกที่มองไม่เห็นตัวนั่งข้างเตียงทันที....

ภรรยาผม กับพยาบาลตื่นขึ้นนั่ง ขยับตัวเข้ามาชิดกัน....

แล้วทั้งสองก็พนมมือทำท่าสวดมนต์อีกรอบ....

หนูอ้วนยืนอยู่สักครู่ แล้วก็ลาไป 'คุณอาคะ หนูไปก่อนนะคะ' ว่าแล้วก็หายวับไปทันที

เหลือแต่แม่หนูตัวเล็กคนเดียว....

ตอนนี้เธอนั่งบนแก้อืข้างเตียงนอนผม ข้อศอกสองข้างเท้าที่นอนยันคางไว้....

แล้วถามว่า....'คุณพ่อปวดศีรษะมากหรือคะ?'

ผมตอบว่า.... 'ตอนนี้ปวดมากจะ!'

เธอยื่นมือข้างหนึ่งมากุมหรือกดศีรษะ ด้านที่ปวดของผมไว้แล้วบอกว่า 'สักครูจะทุเลา'

ต่อจากนั้นสักพัก อาการปวดก็สงบ....

ผมจึงถามเธอว่า... 'หนูเป็นใคร? แล้วทำไม มาเรียกว่า พ่อ?'
ตอนนี้สองคนนั้นเริ่มจดอีก.... 'ชาติที่แล้วหนูเป็นลูกของพ่อ....'
ผมก็ทวนคำพูดของแม่หนูว่า.... 'อ้อ ชาติที่แล้วเป็นลูกของพ่อ'

ต่อไปนี่ เป็นคำสนทนาของผมนักกับเด็กผู้หญิงคนนั้น....

โดยผมถามดั่งๆ และทวนคำตอบดั่งๆ เช่นเคย....

'ชาติก่อนนี้ หนูเป็นผู้ชาย หรือผู้หญิง'

'เป็นผู้หญิงค่ะ'

'หนูเป็นอะไรตายในชาติก่อน?'

'หนูไปเล่นน้ำแล้วไหลสิ้น และตกน้ำตาย'

'หนูตายที่ไหน?'

'ตกน้ำตลที่โรงโม'

ผมไม่รู้จักทำโรงโม จึงถามเธอว่า 'โรงโมอยู่ที่ไหน?'

'ก็แถวๆ ท่าเตียนนี่แหละ ไม่ไกลเท่าไร'

'ตอนที่ตกน้ำตายหนูอายุเท่าไร?'

'ก็สิบกว่าขวบค่ะ'

'ชาติก่อนนี้ พ่อเป็นอะไร'

'ชาติก่อนนี้พ่อรับราชการในรัชกาลที่ 3 เป็นผู้คุมนักโทษและราชมัล'

'...ราชมัล เป็นอย่างไร พ่อไม่รู้จัก?'

'ราชมัล เป็นผู้คุม เป็นคนลงโทษนักโทษ ทรมานนักโทษ
รวมทั้งประหารชีวิตนักโทษด้วย'

ผมได้ ฟัง แล้วตกใจมาก เพราะชาตินี้ ผมไม่เคยเบียดเบียนใคร
ไม่ชอบการฆาตกรรมชีวิตอย่างใดทั้งสิ้น

แล้วจึงถามแม่หนูนั้นว่า 'ที่พ่อป่วยนี้ ป่วยมานานเป็นเพราะอะไร
แล้วเมื่อไหร่จะหาย?'

เธอตอบว่า 'ป่วยเพราะกรรมเก่าที่ทำไว้แต่ชาติก่อน
พ่อมีหน้าที่เกี่ยวกับนักโทษ ควบคุมลงโทษ ทรมาน

เขา กรรมก็ตามมาสนองในชาตินี้'

ผมแย้งว่า 'ก็ทำตามหน้าที่...หน้าที่ คือ ควบคุมทรมานเขา เราไม่ทำ เราก็คิด....'

แม่หนูก็ตอบว่า....'ครั้งหนึ่งมีชายคนหนึ่งรูปร่างอ้วนใหญ่ สูงดำ ถูกคดีฆาตกรรมตาย ทำทารุณต่าง ๆ

แก่ราษฎร....ความจริงนั้น เขาไม่ได้ทำ แต่ชาวบ้านมารวมหัวกันใส่ความเขา พระอัยการก็คุมตัวมาลง

โทษ สอบถามเขา เขาไม่ได้ทำ ก็ไม่รับ ราชมัลก็คือ พ่อ ได้ลงโทษเขา จับเขาเข้าขื่อเขาคาดอกเล็บ

แล้วเอาเครื่องมือมาบีบขมับเขา บีบขมับจนเขาสลบ เพราะความเจ็บปวด เขาก็ไม่รับว่าเป็นผู้ร้าย พอก็

ลงโทษบีบขมับเขาก็ก เพื่อให้เขารับผิดชอบต่อความเป็น เขาก็ไม่รับ ในที่สุดก็ทนทรมานไม่ไหว ก็ขาดใจตาย!

ก่อนตาย... เขาผูกใจอาฆาตพยาบาทไว้ว่า จะจองเวรไปทุกชาติจนกว่าจะหมดเวร....

....

ตอนี้กรรมมาตามทันอย่างเต็มที่แล้ว.... จึงได้ป่วยเช่นนี้'

ผมทวนทำพูดของแม่หนูน้อยทุกอย่าง ภรรยาผมและพยาบาลนั่งจำและจดไว้ทุกคำพูด

...

ผมจึงถามต่อไปว่า 'เมื่อไหร่จะชดใช้กรรมนี้หมดเสียที?'

แม่หนูตอบว่า 'พ่อทำไว้มาก ทั้งกรรมดี และกรรมชั่ว กรรมก็สลับกันไป กรรมดีทำให้พ่อเกิดมาอย่างนี้

กรรมชั่วก็ตามมาสนองอย่างนี้ '

ภรรยาผมนั่งฟังอยู่ตลอด ก็ขอให้ผมถามว่าเมื่อชาติก่อนเธอเป็นอะไร?

แม่หนูตอบว่า 'คุณแม่ เมื่อชาติก่อนนี้เป็นแม่ชื่ บวชเป็นแม่ชื่ถือศีลกินเพล อยู่วัดใต้' ผมก็ไม่ทราบว่ วัด

ใต้ ไหน

แม่หนูบอกว่า 'เวลาผมปวดประสาทมาก ๆ ให้นึกถึงเธอ เธอจะมาช่วยให้บรรเทาเบาบางลง'

แล้วก็เอามือมากุมศีรษะข้างที่ปวด พลังก็พูดว่า....

'พຽ່นี้แปดนาฬิกา หมอจะเอาพ่อไปผ่ากระโหลกศีรษะ'

ผมย้าว่า 'พຽ່ງนี้เข้าหรือ จะผ่ากระโหลกศีรษะพอหรือ?'

เธอก็พยักหน้ารับคำ แล้วก็บอกว่า'หนูจะไปก่อนละ'

ภรรยาผมนั่งสงบอย่างบอกไม่ถูก แล้วก็ม่อยหลับกันไปทั้งหมด...

รุ่งขึ้นเวลา 8 นาฬิกา....

อาจารย์หม่อุดม มาตรวจเยี่ยม ได้รับรายงานว่ เมื่อคืนนี้ปวดประสาทมาก
ปวดจน ดินถึงสองครั้ง

ท่านยื่นคึดสักครู่หนึ่ง แล้วจึงพูดว่....

'แปดโมงเช้านี้ จะเอาตัวไปผ่าตัด ผ่าเอาปมประสาทที่ปวดออก'

แล้วหันมาสั่งพยาบาลให้ไปบอกหัวหน้าตึกให้เตรียมหน้าคนไขรายนี้ไปผ่าตัด....

ภรรยาและพยาบาลมองหน้ากันด้วยความงุนงงเต็มที่....

เพราะไม่มีใครเชื่อว่าจะนำผมไปผ่าตัด
ทั้งนี้เพราะเมื่อคืนนี้ได้ยินผมพูดคนเดียว คือทวนคำพูดของแม่หนู

ว่ พຽ່ງนี้ 8 นาฬิกา หมอจะเอาไปผ่าตัด

ตอนนั้นเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง....

มาตอนนี้เชื่อแล้ว เชื่อไม่มีความสงสัย !

สักครู่พยาบาลก็เข้ามาในห้องผม จัดแจงโกนหัวโกนคิ้วด้านขวา
ขึ้นไปถึงกลางศีรษะ แล้วทำความสะอาด

ต่อจากนั้นก็ฉีดยาให้สลึมสลือก็ประเภทมอร์ฟีน จนวน๑ 8 นาฬิกา
รถเข็นคนไข ก็เขามาเทียบเอาตัวผม

นอนเปลเข็นไปในห้องผ่าตัด โดยมีภรรยาผมตามไปดูด้วย
ผมเองตอนนั้นเปลเข็นไปในห้องผ่าตัด โดยมี

ภรรยาผมตามไปดูด้วย ผมเองตอนนั้นก็จะหลับมีหลับเหลืออยู่แล้ว
และแล้วผมก็สิ้นสติไปเมื่อได้รับยาสลบที่

ห้องผ่าตัด....

ผมมาทราบตอนหลังว่ ในวันรุ่งขึ้น คือวันที่ผมได้รับการผ่าตัดนั้น....

พยาบาลในห้องได้ไปคุยกับหัวหน้าตึกแล้วคุยกันต่อๆ กันไป
ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนนั้น ทุกคนก็อาการ

เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่ก็แปลกใจทุกคน ที่ประหลาดใจมากก็คือ
ในเมื่อผมเรียนจบจากศิริราชไปตั้งกว่า

สิบปี จบแล้วออกไปเลยไม่ทำงานอยู่ในนั้น

เหตุไฉนจึงทราบเรื่องเด็กผู้หญิงที่เป็นโรคอ้วน และเด็กผู้นั้น
ก็ถึงแก่กรรมที่เตียงผมป่วยในตึกวิบูล

ลักษณะนั้น และเธอตายในปีนั้น

ด้วยความสนใจพยาบาลหัวหน้าตึกได้ไปค้นประวัติ
และสืบประวัติของผู้ป่วยในตึกนี้

ในปี พ.ศ. 2502 -2503 ค้นอยู่นาน เพราะไม่ทราบชื่อผู้ป่วย

และในที่สุดก็ค้นพบว่า... ได้มีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งป่วย
และถึงแก่กรรมด้วยโรคอ้วน

ในห้องนี้จริง!

ความประหลาดใจในหมู่คนที่รู้เรื่อง
ก็ซ้กจะกลายเป็นความเชื่อขึ้นมาทีละน้อย ๆ

แต่พอพยาบาลที่เฝ้าเธอบอกว่า เด็กที่มาหาคุณหมอที่บอกว่าเป็นลูกในชาติก่อน

เมื่อคืนนี้มาบอกว่าจะถูกผ่าตัดเข้าวันนี้
พอรุ่งขึ้นเข้าอาจารย์อุดมก็มาเอาตัวไปจริง ๆ

....แปลกนะเธอ ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ.... พยาบาลสาวพิมพ์กัณฑ์ตึก
และจากตึกนี้ไปตึกโนน ไปจนทั่ว

โรงพยาบาลภายในไม่กี่วัน....

อาจารย์หม่ออุดม ท่านเคยรักษาโรคนี้ผมมาสองสามครั้งแล้ว....

โดยฉีดยาเข้าไปในกะโหลกศีรษะ หมายถึงให้ยาไปทำลายประสาทส่วนที่ปวด

แต่ไม่ได้ผล มันเหมือนกับตีงูให้หลังหัก โรคก็อาละวาดใหญ่

ที่ฉีดยาเข้าไปในศีรษะนี้ประมาณ 4 ครั้งในสองปี เมื่อฉีดยาไม่ได้ผล

ท่านก็เลยผ่าลงไปส่องตัดปมประสาทเสียเลย....

โดยเจาะกะโหลกศีรษะด้านขวาเหนือหูขึ้นมาหน่อย....

คงจะเหมือนกับชาติก่อนที่ไปบีบขมับเขา ตามที่แม่หนูเธอบอก....

เจาะแล้วเอากระดูกกะโหลกออกมา ขนาด รวาวๆ เหยียดสองสลิ้ง
ทำให้มีรูเกิดขึ้น

จากนั้นก็เอามีดเอากรรไกรเข้าไปตัดเส้นประสาทที่หัว

แต่อาจารย์ท่านว่าการผ่าตัดทำได้ด้วยความยากลำบาก เพราะรื้อรังมานาน....

ประกอบกับได้รับการฉีดแอลกอฮอล์เข้าไปหลายหน
มันก็เกิดพังผืดขึ้น

ผลการผ่าตัดไม่ค่อยน่าพอใจเท่าไร แต่เชื่อว่าคงได้ผลไม่น้อย....

การผ่าตัดประสาทสมองนี้กินเวลาราวๆ สี่ชั่วโมง เพราะความยากลำบากดังกล่าว
พอราวๆ เที่ยงเขาก็เข็นรถกลับมาที่เดิม ที่ในห้องมีแม่ผม ภรรยา พ่อตา แม่ยาย

ซึ่งทั้งสองท่านนี้มีศักดิ์ เป็นลุง เป็นป้าผมด้วย
ทุกคนคิดว่าผมคงตายไปแล้ว

เพราะนานเหลือเกิน ระหว่างที่คอยรอรับผมในห้องภรรยา
และพยาบาลได้เล่าเรื่องทั้งหมดให้ทุกท่านฟัง

ต่างก็รับฟังโดยไม่มีข้อสงสัยใด ๆ

คำวันนั้นก็เกิดอาการปวดขึ้นมาอีก....

ที่นี้ ปวดสองอย่างคือ ปวดเจ็บในสมองที่ผ่า ปวด แผล
มีหน้าซ้ำโรคปวดเดิมก็ไม่ทุเลา ทำให้เกิดทุกข์

ทรมานมากกว่าเก่า มือทั้งสองก็กุมที่แผล กุมศีรษะ ร้องปวดดิ้นไป
และแล้วก็นิ่งขึ้นได้...

'หนู! ช่วยพ่อด้วย' ผมตะโกนออกมาดัง ๆ

ในห้องนั้นมีญาติพี่น้องมาเยี่ยมกันมากมาย
ต่างก็ได้รับฟังเรื่องราวโดยละเอียด....

ต่างก็สงบ มีแต่ผมผู้เดียว ทูรนทูรายอยู่บนเตียง....

ชั่วอึดใจเดียว....

ก็ปรากฏร่างของเด็กหญิงที่เคยบอกว่าเคยเป็นลูกผมเมื่อชาติก่อนมานั่งอยู่ข้าง
เตียง

ผมจึงถามว่า.... 'มาแล้วหรือลูก ช่วยพ่อที่
ตอนนี้ปวดเหลือจะทนแล้ว!'

แม่หนูก็เอามือมาวางที่ศีรษะ แล้วพูดว่า 'เดี๋ยวจะทุเลา'

ก็เป็นจริงดังว่า อาการปวดก็ทุเลา
พยายามซึ่งถือเข็มฉีดยามาก็เลยไม่ต้องฉีดยา

คุณโบ ก็ช่วยยกเก้าอี้มาให้แขกที่แลไม่เห็นตัวนั่งอย่างเคย....

แม่หนูก็นั่งข้างเตียง เอามือเท้าคางตามเดิม ผมก็ถามว่า....
'หนูอ้วนไปไหนละ!'

เธอตอบว่า.... 'วันนี้ไม่ได้มา'

ทุกคนในห้องฟังผมคุยกับแม่หนู ผมถามต่อไปว่า....
'หนูชื่ออะไรจะ?'

เธอตอบว่า 'ก่อนที่จะตายนี้หนูชื่อ.... พิมพวดิ'

'หนูเป็นอะไรตาย?'

'หนูเป็นไขเลือดยอดตายคะ'

'ตายที่นี้หรือ?'

'ตายที่ตึกเด็กคะ'

'ตายเมื่อไหร่จะ?'

'เมื่อปี 2502 คะ'

'หนูมีพี่น้องกี่คนจะ?'

'มีสามคนคะ'

'ผู้หญิงผู้ชายกี่คน?'

'หนูเป็นผู้หญิงคนเดียว'

'พ่อแม่คงจะเสียใจมากที่หนูตายไป'

'พ่อแม่เสียใจมาก เพราะหนูเป็นลูกผู้หญิงคนเดียว
พอสร้างศาลาอุทิศสวนกุศลให้หนูที่วัดมกุฏฯ เอาชื่อหนู

ไปตั้งศาลานี้ มีรูปหนูและมีคำจารึก มีกระดุกที่เผาแล้วของหนู
ฝังอยู่ในนี้ด้วยคะ.....พอดีขึ้นแล้ว หนูลา

'ไปก่อน แล้ว จะมาหาพ่ออีกคะ'

คำพูดทุกคำระหว่างแม่หนูพิมพวดิกับผม
และฟังอย่างตั้งใจจริง ๆ พยายาม

ทุกคนในห้องได้ยินได้ฟัง

ฉันทายให้ผมอีก แล้วผมก็หลับไปจนเช้า โดยไม่มีอาการปวดรุนแรง
มารบกวนอีกเลยในคืนนั้น....

เหมือนกับยังไม่สิ้นเวรกรรม อาการของโรคที่สงบไปคืนหนึ่งนั้น....

พอรุ่งขึ้นเช้ามันก็เอาอีก ปวดอีก ทุรนทุรายร้องครวญครางอีก
อาจารย์ทานมาดูอาการทุกเช้า ทุกวัน สั่ง

การรักษาทุกวัน เข้าสบาย สายปวด กลางวันสบาย บ่ายปวดดิน
หรือพอตอนเย็นสบายขึ้นน้ำ พอค่ำก็ร้อง

ครวญคราง เป็นอยู่อย่างนี้ อีกสามหรือสี่วัน

ทุกครั้งที่ปวดผมก็จะนึกถึงหนูพิมพ์ดีทันที ไม่ว่าจะกลางวันหรือกลางคืน
ถ้าเป็นกลางวัน ก็จะได้ยินเสียงพูด

ว่า 'พ่อ หนูมาแล้ว....' แล้วเธอก็เอามือมาช่วยกุมที่ปวดจนผมทุเลา
คำพูดที่ผมพูดก็คือ.... 'มาแล้ว

หรือลูก...'

ทุก ๆ คนที่มาเยี่ยมผม หรือมาอยู่ในห้องจะเงิบสงบ....

คอยฟังคำพูดของผมที่พูดกับวิญญาณในเรือนร่างของหนูพิมพ์
อย่างใจจดใจจ่อ

เหมือนนัดกันไว้....

ในเย็นวันนั้น เย็นมากแล้ว....ฯพณฯ ทวี บุญยกต์ ซึ่งเป็นพี่ชายของผม
ทานได้ไปเยี่ยมพร้อมบุตรของ

ท่านชื่อ คุณวีระวัฒน์ บุญยกต์ หรือที่ญาติเรียกชื่อเล่นว่า 'บู'
เป็นคนขับรถพี่ชายผมไปที่ศิริราช

และ(ตอนนั้น)พี่ชายผมท่านถึงแก่อนิจกรรมไปแล้ว จะเหลือก็คุณวีระวัฒน์
ซึ่งเดี๋ยวนี้ดำรงตำแหน่งเป็นรอง

อธิบดีกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม
คุณทวีฯเป็นประจักษ์พยานอีกท่านหนึ่ง

โดยในขณะนั้นอาการปวดของผมกำเริบปวดขึ้นมาก ๑
ผมนอนร้องเรียกหนูพิมพ์ดีให้มาช่วย คุณทวี ก็ทราบ

เรื่องอยู่บ้างแล้วจากคำบอกเล่าของญาติ ๆ ท่านก็เลยนั่งอยู่
ซึ่งปกติท่านไปเยี่ยมบ่อยมาก แต่ไปนั่งไม่

นาน เพราะท่านทนความสงสารในความทุกข์ทรมานของผมไม่ไหว
เย็นนั้นท่านนั่งอยู่นานหน่อย พอตีผม

ปวดมาก และร้องเรียกหนูพิมพ์ว่า 'ลูก...มาช่วยพ่อที'

คุณทวีทราบเรื่องนั้นจากญาติพี่น้องหลายครั้งแล้ว ครั้งนี้ ท่านมาเห็นพอดี คือ พ่อผมเรียก หนูพิมพ์ หนูพิมพ์

ก็มา ผมก็ถามว่า.... 'ผ่าตัดแล้วทำไมยังไม่หายอีก'

หนูพิมพ์ตอบว่า.... 'ยังไม่หาย ยังไม่หมดเวรหมดกรรมที่ทำไว้....'

'แล้วเมื่อไหร่จะหาย?'

เธอตอบว่า.... 'ก็ราว ๆ อีกสี่ปี พ.ศ. 2508 นั้นแหละ'

ผมก็ถามดังๆ ต่อไปว่า 'แล้วจะอย่างไรต่อไป'

เธอตอบว่า 'พุงนี้แปดโมงเช้า หมอจะเอาตัวไปผ่าตัดอีก จะต้องผ่าอีกสองครั้ง รวมเป็นสี่ครั้งใน

คราวนี้....'

ผมก็ทวนคำพูดของเธอแล้วร้องว่า.... 'ต้องผ่าถึงสี่ครั้งเชียวหรือ?'

คุณทวีนั่งฟังอย่างสงบ ทุกคนเงียบคอยฟังครู่ใหญ่ๆ
อาการปวดก็บรรเทา....

หนูพิมพ์ จึงบอกกับผมว่า 'หนูจะลาไปก่อน วันนี้รีบหน่อย เพราะจะไปรับสวนกุศลที่เขาอุทิศให้ที่

ศาลาพิมพ์ดี....'

ทุกคนได้ยินคำพูดที่ผมทวนคำพูดของหนูพิมพ์....

ผมจึงถามเธอว่า'เขาอุทิศกุศลให้เรื่องอะไร?'

เธอตอบว่า 'เขาบำเพ็ญกุศลศพใครก็ไม่รู้ที่ศาลา คนตายมีเหรียญตรา มีสายสะพาย..'

ผมก็ทวนคำพูด ออกมาดัง ๆ

คุณทวีก็อยากจะพิสูจน์ จึงให้คุณวีระวัฒน์บุตรชายขับรถยนต์ออกไปเดี๋ยวนั้น ไปดูซิว่าที่ศาลาพิมพ์ดี วัด

มกุฏฯ มีการบำเพ็ญกุศลศพใคร ศพมีเหรียญตรา
น่าจะรับพระราชทานเพลิงศพ ที่สุสานหลวงวัด

เทพศิรินทร์ฯ เพราะหนูพิมพ์บอกว่ามีสายสะพาย....

คุณวีระวัฒน์ บุญยกเหตุ จึงรีบขับรถออกจากศิริราชไปที่วัดมกุฏฯ ทันที....

ปรากฏว่าเป็นความจริง....

คืนนั้น มีการนำศพออกมาจากสุสาน นำมาบำเพ็ญกุศล....

พรุ่งนี้จะรับพระราชทานเพลิงศพ

เป็นศพของรองอธิบดีกรมเจ้าท่า ผมได้ลืมนชื่อของท่านไปเสียแล้ว....

รูปถ่ายหน้าโกศเป็นรูปเต็มยศ

มีเหรียญตรา มีสายสะพายจริง ๆ คุณวีระวัฒน์
จึงรีบขับรถมาเรียนคุณทวี วา....

เป็นจริงอย่างที่ผมทวนคำพูดทุกประการ....

ผมต้องเล่าอันไปนิดหน่อย....

คือตอนที่หนูพิมพ์นั่งอยู่ข้างเตียงผม
เอามือเท้าคางยันขอบเตียงอย่างเคย....

เธอพูดว่า 'เสียดาย'

ผมถามว่า 'เสียดายอะไร?'

เธอตอบว่า 'แกั่วย่าที่โคมไฟในศาลา

คนที่ถูกข่าหยั่งวางพวงหรีดทำข่าหยั่งไปโดนแกั่วย่าตกลงมาแตกหลายข้อ
ทำให้ไม่สวย พ่อแม่ก็ไม่

ทราบ อีกสองสามวัน คุณพ่อหนูชาตินี้ จะมาเยี่ยมพ่อ
พอช่วยบอกคุณพ่อหนูให้ช่วยเปลี่ยนชอระยาที่ตกลงมา

แตกให้ที่ หนูไม่สบายใจ....'

ผมทวนคำพูดนี้ให้ทุกคนได้ยิน รวมทั้งคุณทวีด้วย
ก่อนที่คุณวีระวัฒน์จะกลับมาจากวัดขมารายงานเรื่อง

ศาลา นั้น....

คุณทวี และบุตรชาย กลับไป ด้วยความประหลาดใจว่า....

ผมนอนเจ็บอยู่ตั้งสิบกว่าวันแล้ว ทำไมรู้เรื่องที่จะเผาศพรองอธิบดีกรมเจ้าท่า....

และศพตั้งบำเพ็ญกุศลที่ศาลาพิมพ์ดี....

วิญญูณคงมาบอกจริง ๆ วิญญูณมีจริงหรือ? คนตายแล้วยังวนเวียนอยู่หรือ....

....อะไรที่มาพูดกับน้องชาย....

ผมว่า ท่านคงนอนคิดไปนาน....

คืนนั้น ผมปวดอีกครั้งหนึ่ง....

พอเช้า อาจารย์อุตมขก็มาเยี่ยมอย่างเช่นเคย พอทราบว่ายังปวดอีก

ท่านก็ยื่นครุฑคิดอยู่ครู่ใหญ่
แล้วหันมาสั่งพยาบาลว่าไปบอกหัวหน้าตึกให้เตรียมคนไข่นี้ไปห้องผ่าตัดอีกที่

เช้าวันนี้ก่อนแปดนาฬิกา....

ผมตะลึง ภรรยา และพยาบาล งง ทุกคนในตึกนั้น
เมื่อได้ทราบคำสั่งก็ประหลาดใจ เพราะพยาบาลที่

เฝ้าเธอเล่าให้เพื่อน ๆ เธอฟังตั้งแต่เมื่อคืนแล้วว่า
เช้านี้ผมจะต้องถูกผ่าตัดอีก เพราะหนูพิมพ์

บอกไว้....

แล้วผมก็ถูกนำไปห้องผ่าตัด ผ่าตัดดึงเอารากประสาทเส้นนี้ออกมา
โดยพยายามดึงเอาออกมาให้มากที่สุด

เท่าที่จะมากได้ ราวๆ ตอนเที่ยงก็กลับมาห้องนอนที่ตึกพัก
โดยสลบมาบนรถเปลตามเคย....

พอฟื้นขึ้นมา อาการปวดเจ็บแผลก็มาแทน แต่อันนี้ระงับได้ด้วยการฉีดยา
พยาบาลฉีดยาระงับปวดให้เป็น

ระยะๆ

พอค่าลงก็สงบ ญาติพี่น้องเพื่อนๆ เข้ามาเยี่ยมกันมากมายตามเคย
ที่มาเยี่ยมจริงๆ ก็มีที่อยากจะรู้เรื่อง

วิญญาณของเด็กที่มาช่วยผมก็มี....

พอสักสามทุ่มคืนนั้น หนูพิมพ์ก็มาอีกตามเคย....

เธอเอามือมาวางที่ขมับข้างที่ผมปวดทั้งแผลผ่าตัด
และที่ปวดอยู่เดิม....

ทำอย่างไรก็ไม่หาย ผมนอนทนเอา
ภาวนาบริกรรมจนหลับไปในที่สุด....

แล้วเธอก็จากไป....

ข่าวลือ ข่าวจากปากต่อปาก ไปไกลกว่าประชาสัมพันธ์ทางสื่อมวลชน
และก็แน่นอน ขาวนั้นก็ต้องการ

มากกว่าความจริง

จนวันหนึ่ง....คุณชิต สุวรรณปัทม์ เคยเป็นพยาบาลอาวุโส
ที่สายรัดตาคคลินิก ของ นายแพทย์ ม.ล.เตอ

สนิทวงศ์ ซึ่งผมเคยทำงานกับท่าน เมื่อ พ.ศ. 2493-2495
ก็สามสิบแปดปีมาแล้ว เป็นคนที่ชอบพอกันใน

สมัยที่ทำงานอยู่ด้วยกัน

เธอมาเพื่อมาเยี่ยมแล้วมาบอกกับผมว่าจ ะมีคนมาพบมหา
และคุยเรื่องหนูพิมพ์ดี ผมก็บอกเธอว่า ก็มี

อย่างที่พยาบาล และภรรยาผมได้ยินได้ฟังเท่านั้น
ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น (คุณชิต นี้ ถึงแก่กรรมไป

เมื่ออายุราวๆ 70 ปี)

ถัดต่อมา อีกวันหรือสองวัน เย็นๆ ก็มีชายหญิงคู่หนึ่ง
ซึ่งผมไม่รู้จักมาก่อนมาขอเยี่ยม

ดูเหมือนจะเป็นเวลา 18-19 น. ขณะนั้นอาการผมดีขึ้นนิดหน่อย
ไม่ปวดประสาท สองท่านนี้เอาพวง

มาลัยพวงใหญ่มาแขวนให้ผมที่หัวเตียงนอน
ในห้องเผอิญจุดธูปหอมบูชาพระ กลิ่นผสมกันหอมพิกล ทำท่าจะ

เหมือนศาลเจ้าไ้หล้าไปโน่น....

สักครู่นี้ คุณผู้ชายที่มาด้วยก็ขออนุญาตเอารูปถ่ายเด็กผู้หญิงราวๆ
สามสิบใบคงได้ มาวางเรียงบนที่นอน

ผม ผมชักสงสัยว่าท่านจะทำพิธีปลัดรังควาน หรือทำพิธีแขก
ที่เรียกว่า 'อิศวระกุมารี' คือเอาเด็ก

พรหมจรรย์ มาบูชาพระอิศวร บนบานศาลกล่าวให้ผมหายป่วยไข้
หรืออย่างไร

แต่ไม่ใช่... พอท่านค่อยๆ เอารูปถ่ายมีขนาดสักสองนิ้วบ้าง
สามนิ้วบ้าง มาวางเรียงเต็มหน้าเตียง ที่ผม

นอนอยู่ เรียบร้อยแล้ว ท่านก็ถามว่า 'คุณหมอ ช่วยชี้ชี้ครับว่า

คนที่มาหาคุณหมอม มาคุยกับคุณหมอม แล้ว

บอกว่าชาติก่อนเป็นลูกสาวคุณหมอม
และชาตินี้เกิดมาเป็นลูกสาวผมนะ ...คนไหนในรูปถ่ายที่นำมาเรียงอยู่นี้

...?

ผมลุกขึ้นหนึ่ง แล้วหยิบแว่นตามาสวมดูไปที่ละรูป ดูไม่นานนัก
โดยวิธีหยิบรูปที่ไม่ใช่รูปหนูพิมพ์ออกมากอง ที่

ละใบๆ จนเหลือใบสุดท้ายทิ้งไว้บนเตียงหนึ่งใบ
และก็หยิบรูปนี้ขึ้นมาชูพลางบอกว่า 'หนูคนนี้แหละครับ ที่

มาหาผมทุกวัน'

ทั้งสองท่านที่มาเยี่ยม หุบรอยยิ้มที่มุมปาก คุณผู้หญิงร้องไห้โฮใหญ่
คุณผู้ชายก็เช็ดน้ำตา แลวกกล่าวว่า....

'ใช่แล้วครับ รูปนี้คือรูปถ่ายหนูพิมพ์อดีตลูกสาวผม
ถ่ายในเครื่องแบบนักเรียน สวนนอกนั้นเป็นรูปเพื่อนๆ

ของหนูพิมพ์'

ทุกคนที่อยู่ในห้องนั้น เงียบหมด แทบไม่ได้ยินแม้แต่เสียงลมหายใจ
ต่างคนต่างขยับเข้ามา ดูรูปหนูพิมพ์ที่

อยู่ในมือผม....

พอบรรยากาศค่อยคลี่คลายไปในทางปกติขึ้นแล้ว....

ท่านที่มาเยี่ยมก็บอกว่า 'ผมทราบดีจากคุณชิต ก็เลยถือโอกาสมาเยี่ยม
และสอบถามถึงลูกสาวผม เพราะ

ทุกวันนี้ ก็ยังระลึกถึงหนูพิมพ์อยู่เสมอ
แถมเป็นเด็กที่น่ารักน่าเอ็นดูมาก ท่านั่งประจำของแก ก็คือ ท่านั่ง

เท้ากาง เอาข้อศอกยันพื้นไว้ อย่างที่คุณหมอมพูดจริงๆ ผมชื่อ เสียง
โทสกุล ครับ ผมมีกิจการสวนตัว คา

ขายเครื่องอะไหล่รถยนต์ทุกชนิด
ที่เป็นตึกสามชั้นอยู่ตรงสามแยกสะพานนพวงศ์ ทิศใต้ของโรงเรียนวัน

เทพ

ศิริินทร์ฯ นี่เองครับ....

ผมก็ถามคุณเสียงว่า 'คุณเสียงมีบุตรธิดาก็คน'

'คุณเสียง ก็ตอบมาผมจำได้ไม่ชัดเจนว่า 3 หรือ 4 คน แต่ที่แน่ๆ มีธิดาคนเดียวคือ หนูพิมพ์ เธอป่วย

ด้วยไข้เลือดออก เสียชีวิตที่ตึกเด็กโรงพยาบาลศิริราช ประมาณปี

พ.ศ. 2502 จริง

ส่วนเรื่องเด็กอ้วนๆ ที่ตายด้วยโรงอ้วนนั้น ไม่ทราบเรื่อง....'

ผมก็ถามคุณเสียง ว่า มีอะไรเกี่ยวกับหนูพิมพ์อีกไหม ผมอยากทราบ....

คุณเสียง ก็พูดว่า 'เช้าวันหนึ่ง มีพระภิกษุห้ารูปจากวัดเทพศิรินทร์นี้เอง ไต่เดินไปที่ร้านเสเรียนต์ มี

ตาลูบตรูทูกอง คู่และมีลูกศิษย์ตามไปด้วยสองสามคน พอพระมาถึงก็ก้าวเข้าไปในร้าน ลูกศิษย์ก็ร้อง

บอกว่า....'พระมาแล้วครับ'

คุณเสียงจึงถามว่า.... 'มาเรื่องอะไร?'

พระรูปหนึ่ง ท่านก็พูดว่า 'ที่เมื่อก่อนนี้ ให้เด็กผู้หญิงไปนิมนต์พระมารับสังฆทานห้ารูป นิมนต์ให้มาที่นี่'

คุณเสียง ก็พูดว่า 'ไม่เคยให้เด็กคนไหนไปนิมนต์....

พอดีพระเหลือบไปเห็นรูปถ่ายของหนูพิมพ์ที่ติดไว้ข้างฝา

ท่านก็ชี้ว่า 'หนูคนนี้แหละที่ไปนิมนต์ อาตมานั่งอยู่ด้วยกันสามองค์ ได้ยินชัดทั้งสามองค์ ส่วนอีกสององค์นั้น

อาตมานิมนต์มาให้ครบห้าองค์ ตามที่แม่หนูบอก'

คุณเสียง ตกตะลึง และงงเป็นที่สุด จะไม่เชื่อ ก็ไม่ได้ และวันนี้เป็นวันที่ถึงแก่กรรมของหนูพิมพ์ด้วย....

พ่อแม่จะทำบุญใส่บาตรอุทิศส่วนกุศลไปให้อยู่แล้ว....

จะนั้นก็เลยเปลี่ยนเป็นถวายสังฆทาน ตามที่หนูพิมพ์ปรากฏว่า

ไปนิมนต์พระมา ให้เสียเลย....

ก็แปลก....วิญญูณในร่างของหนูพิมพ์ไปนิมนต์พระมาทำสังฆทานให้กับตน....

ในวันตายของตน....

คุณเสียง ถูมต่อไ้ว่า ตอนนั้นหนูพิมพ์อยู่ที่ไหน ผมก็บอกว่า 'หนูพิมพ์ยังอยู่แถวๆ นี้

และมาเยี่ยมผมเกือบทุกคืน โดยมากก็ไม่เว้น
แต่บางทีก็มาตอนกลางวัน...

หนูพิมพ์บ่นว่าคนถือขาหยั่งที่วางพวงหรีด
เอาขาหยั่งไปเกี่ยวกับระยาโคมไฟกลางศาลาพิมพ์ดีดตกลงมา

แตกหลายอัน พ่อเธอไม่รู้เลยไม่มีใครไปทำให้ดีเหมือนเก่า
เธอเสียดายมาก'

ผมก็นอนอยู่ที่เตียงนี้มากกว่าสิบวันแล้วไม่เคยไปนั่งในศาลาที่ว่านี้
หากจะไปงานศพที่วัดใด ผมก็มักจะนั่ง

ข้างนอกศาลา เพราะข้างนอกเย็นดี
แล้วผมจะรู้ว่าที่กลางศาลาพิมพ์ดีด มีโคมไฟระยาห้อยอยู่ ได้อย่าง

ไร แล้วเดี๋ยวนี้ตกลงมาแตกหลายอัน....

คุณเสียง จึงให้คนขับรถบึ่งไปดูโคมไฟ ว่า เป็นจริงตามที่ผมพูด หรือไม่

คนขับรถกลับมา ตอนหลังก็มาเรียนว่า
'ระยาที่ห้อยโคมไฟขาดไปหลายอัน สงสัยว่าจะตกลงมาแตก'

ท่านจึงสั่งว่า 'พรงนี้ให้ช่างไฟไปดู
แล้วไปจัดการเปลี่ยนใหม่ให้เรียบร้อย'

คุณเสียง และภรรยา นั่งอยู่อีกสักพักก็กลับ

ก่อนกลับได้ถามผมว่า หนูพิมพ์พูดหรือเปล่าว่า
วิญญาณของเธอจะไปไหนต่อ....

ผมก็ตอบว่า 'อีกไม่ช้าหนูพิมพ์จะไปเกิด และที่นี้จะไปเกิดเป็นผู้ชาย....'

เธอคุยกับผมว่าอย่างนั้น'

พอได้ยินคำนี้ ภรรยาคุณเสียงก็ยกมือไหว้พิมพ์ว่า
'เกิดชาติใดฉันใดขอให้มาเป็นแม่ลูกกันอีก'

ก่อนจากกัน ทั้งสองท่านได้ออกปากเชิญผมว่า
ถ้าผมหายป่วยเมื่อไหร่จะเชิญผมและภรรยาไปรับประทาน

อาหารที่บ้านสักครั้ง บ้านท่านอยู่ถนนสุขุมวิท จะเป็นชอยนานาได้
หรือไร ผมก็จำไม่ได้เสียแล้ว และเมื่อ

ผมหายป่วยในคราวนั้นกลับบ้านแล้ว ผมก็ได้ไปตามคำเชิญ
โดยมีญาติมิตรท่านมาฟัง และดูหน้าตาผม....

เมื่อตอนที่เจอกันที่ศิริราชในคืนนั้น ผมออกปากขอรูปถ่ายของหนูพิมพ์ไว้....

เพื่อจะได้ดู และอุทิศกุศลให้เธอ เวลาสวดมนต์และทำบุญกุศล....

ซึ่งผมได้ปฏิบัติตั้งนี้มากกว่า 27 ปีแล้ว....

ซึ่งท่านก็กรุณามอบในใหญ่ขนาดโปสการ์ดให้ผมมาหนึ่งใบ....

เห็นจะเป็นเพราะว่าวันนั้นไม่ได้พักผ่อน และสนทนาพาทีกันมาก....

พอค่าอาการปวดก็มาเยือน คราวนี้ปวดบริเวณเหนือคิ้วข้างขวามากที่สุด
แล้วเลยลามไปปวดตั้งแต่ขมับไป

กึ่งกลางกระหม่อม มันทั้งแสบทั้งปวดเหมือนเอาไฟมาอัง
ปวดอยู่นาน ผมนี่ก็ไปถึงหนูพิมพ์พยายามเขา

สมาธิไปมันก็ไม่ทุเลา หนูพิมพ์มาเมื่อไหร่ก็ไม่ทราบ
พอรู้ว่าเธอมาผมก็พูดว่า 'มาแล้วหรือลูก'

สองคนนั่งเฝ้าฟังอย่างเคย แต่คราวนี้พยาบาลที่ตึกมาฟังด้วย

ผมถามว่า 'เมื่อไหร่จะหาย
หรือหมดเวรกรรมเสียที่มันทรมานจริงจ...'

หนูพิมพ์ก็ตอบว่า 'อีกสี่ปีถึงจะพบหมอที่จะรักษาให้หายขาดได้
เมื่อนั้นก็หมดเวร แล้วก็มีความสุขตลอด

ไป

ผมก็ถามต่อไปว่า 'แล้วจะมีอะไรเกิดขึ้นหรือไม่ในตอนนี้
เพราะตอนนี้ปวดมาก'

เธอตอบว่า 'พุงนี้ พ่อจะต้องถูกผ่าตัดอีก
คราวนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายสำหรับงวดนี้ และจะเป็นการผ่าตัดที่

ทารุณที่สุดในชีวิตพ่อ!'

ผมก็ทวนคำพูดของเธออีกว่า 'พุงนี้ พ่อจะต้องถูกผ่าตัดอีกหรือ
แล้วจะทารุณที่สุดด้วยหรือ'

ทุกคนในห้องเงิบ มีแต่ความเวทนาและสงสาร ภรรยาผมเชื่อสนิท
จนถึงกับนำตาไหล ด้วยความรันทด

ผมนั่งเอาศีรษะกอดไว้ที่ขอบเตียง
บางทีก็อยากจะเอากระแทกลงในที่เหล็กหัวเตียง เพราะความเจ็บปวด

จิตใจตอนนี้จะแทบจะอดทนไม่ได้....

พยาบาลฉีดยาให้หลับตามที หมอเวรสั่งก็หลับไป

พอดี นชี นก็ปวดอีกแทบตลอดคืน

ผมนึกเบื่อดัวเอง แทนอาจารย์ที่ท่านตั้งใจรักษา อยากจะตายๆ
เสียให้มันรู้แล้วรูดไป จะได้ไม่ทรมาน

แต่มันยังไม่หมดกรรมก็ต้องทนอยู่ต่อไป....

รุ่งเช้า 7 นาฬิกา อาจารย์ท่านก็มาเยี่ยมตามเคย
พอได้รับรายงานจากพยาบาล ท่านก็ยื่นนั่งครู่หนึ่ง

แล้วก็หันมาพูดกับผมว่า....

'เดี๋ยวแปดโมงเช้าเอาไปผ่าอีกที ที่นี้จะเลาะประสาทฝอยออกหมดทั้งแถบ
มันคงจะไม่มีอะไรมาปวดอีก

แล้ว'

ทุกคนหนึ่ง นิ่งด้วยความเวทนา นิ่งด้วยความประหลาดใจ....

และเชื่อว่าทุกครั้งที่หนูพิมพ์ดีมาบอกเป็นต้องไม่ผิด
จะไม่เชื่อก็ไม่ได้....

ข้าวก็ออกจากปากนี้ไปปากโน้น ไปปากนั้น
ว่าวิญญูณของหนูพิมพ์มาบอกล่วงหน้า ทุกที ที่จะมีการผ่าตัด

....

แล้วก็จริงทุกทีไป....

พอราว ๗ 8 นาฬิกา รถเข็นคันนั้นก็มาอีก
คราวนี้พยาบาลไม่ฉีดยาให้ก่อนผ่าตัด....

ผมจึงถามพยาบาลว่าทำไมไม่ฉีดยาสลบ....

ก็ได้รับคำตอบว่า คราวนี้อาจารย์จะผ่าสด ๗

ไม่ช้ำชาติ ไม่ช้ำชาติใดๆ ทั้งสิ้น ผมก็ขึ้นนอนเปลไปกับเขา

พอถึงห้องผ่าตัด อาจารย์ท่านก็บอกว่า 'ไม่รู้ประสาทฝอยเส้นไหนมันเสีย
มันถึงปวด ถ้าให้ยาสลบยาชา

แล้วมันก็เหมือนถอนฟันเลยไม่รู้ว่าจะชี้ไหนปวด....

....เพราะฉะนั้นคราวหน้าจึงจะผ่าตัดโดยไม่ต้องช้ำชาติเลย ขอให้ทนเอาหน่อย'

ผมก็นึกว่ากรรม กรรมแน่แท้ เพราะแม่แต่สัตว์แพทย์เขาจะทำการผ่าตัด
เขายังใช้ยาระงับความรู้สึก

ระงับความปวด นี้ผมเป็นคนแท้ๆ ยังโดนแบบนี้
ว่าแล้วท่านก็เอามีดกรีดลงบนผิวหนังเรื่อยไป ผมสะดุ้งสุด

ตัวด้วยความเจ็บปวด ร้อนครวญครางออกมา....

ท่านอาจารย์ก็บอกว่า 'เจ็บก็ร้องไป ตำรวจไม่จับหรอก'
แล้วท่านก็ผ่าไป....

เอาเข็มจับเส้นประสาทที่ละเส้น
พอเส้นประสาทถูกเข็มก็ปวดถึงหัวใจ ผมร้องออกมาดังกว่าว้าว กว่า

ควายที่กำลังถูกเชือด....

เพราะการผ่าตัดแบบนี้ เวลาดึงเส้นประสาทที่ไรก็สะดุ้งจนตัวลอย
พยาบาลห้องผ่าตัดก็กดหัวไว้ ทั้ง ๆ ที่

พันธนาการไว้อย่างเหนียวแน่น

ผมถูกผ่าไป ดึงประสาทไป ร้องจนสุดเสียง เพราะความเจ็บ
และความปวด ทนทุกข์ทรมาน อยู่อย่างนั้น

กว่าชั่วโมง อาจารย์ท่านพยายามดึงประสาทออกให้มากที่สุด

แต่ทำได้ยากเพราะมันติดกันยุ่งยุ่ง เหมือนกับหุ่นเส้นที่เราเอามายำกิน
ผมร้องโอดโอย ดังที่สุดในชีวิต

เจ็บที่สุดในชีวิตปวดที่สุดในชีวิต และทรมานที่สุดในชีวิต
เหมือนกับที่หนูพิมพ์บอกไว้ไม่มีผิด และสุดท้ายผมก็

สลบไปเอง เพราะความเจ็บปวด
มารู้สึกตัวอีกทีเมื่อพบว่าตัวเองมาอยู่ในห้องนอนที่สายน้ำเกลือรุกรัง มี

สายยางอยู่ที่จมูกที่ปาก ความปวดนั้น
ยังไม่หายแมจะหยุดผ่าตัดแล้ว แต่ความเจ็บปวดก็ยังมียู่ มันสุดที่จะ

ทนทานจนต้องร้องและครางออกมาดัง ๆ....

ค่านั้น ก็ยิ่งปวดแผล ปวดระบบประสาท ปวดระบบสมอง
เมื่อยไปทั้งตัวอย่างที่ไม่เคยได้เป็นมาก่อน ผม

ถูกฉีดยาระงับปวด ยานอนหลับ และหลับไปทั้งสายยางต่าง ๆ
จนมาตื่นอีกทีก็ตึกโฆ เห็นจะราว ๆ สอง

ยาม หรือกว่า จู่ได้วู่วาม วันที่ถูกผ่าตัดซดใช้วิบากกรรมนั้นเป็นวันพุธ
ที่จำได้เพราะท่านอาจารย์ได้บอกวา

วันพฤหัสบดีนี้ ไม่ว่าง ท่านติดประชุมเช้า ผ่าเสียวันพุธนี้แหละ....

พอตื่นขึ้นมอดังกล่าว ก็พบภรรยา และพยาบาลที่นั่งเฝ้าอยู่
ผมถามทั้งสองคนว่า ผมยังไม่ตายอีกหรือ มันทารุณที่สุดแล้ว....'

สองคนนั้น น้ำตาไหลเพราะความสงสาร แล้วผมก็หลับตามาวนา
พุทโธ ๆ ระวังเวทนา

พอหลับตาสักครู่ หนูพิมพ์ก็เอามือมากุมตรงที่แผลผ่าตัด และที่ปวดอยู่

ผมก็ถามเธอว่า 'พ่อหมดเวร หรือยัง'

เธอตอบว่า 'พ่อซดใช้กรรมตามที่เขาอาฆาตไว้มากแล้ว
ต่อไปนี้จะดีขึ้น ๆ'

ผมถามต่ออีกว่า 'พ่อจะถูกผ่าตัดอีกไหม'

เธอตอบว่า 'ไม่มีอีกแล้ว'

'แล้วจะปวดโรคประสาทนี้อีกไหม'

เธอตอบว่า 'ยังมี แต่ไม่ทารุณมากนัก จะมีอีกสี่ปี'

'แล้วจะให้พ่อทำอะไรต่อไป'

'ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เขาไปเรื่อย ๆ ขอโหสิเขาเสียภาวนา
แล้วส่งโนไปแผส่วนกุศลให้เขาเสมอๆ

นะพ่อนะ' หนูพิมพ์ตอบ

'พ่อจะกลับบ้านได้เมื่อไหร่'

'วันอาทิตย์นี้แหละจะ...พ่อ'

ผมก็ถามอีกว่า 'ถ้ามันยังไม่หาย จะกลับไปได้อย่างไร...'

เธอตอบว่า 'ก็ยังมีกรรมเบา ๆ หลงเหลืออยู่อีก
ถึงจะเป็นก็ไม่วุ่นแรงเท่าคราวนี้จะ'

'เวลาพ่อกลับบ้านแล้ว พ่อจะเรียกให้ลูกไปหาจะได้ไหม'

'หนูจำต้องลงไปเกิดแล้ว และเป็นผู้ชายจะ..แล้วลูกเข้าบ้านพ่อไม่ได้ เจ้าที่
เจ้าทาง เขาห้ามจะ'

เธอตอบ ภรรยาผม และนางพยาบาลนั่งฟัง และจด ตามอย่างเคย

'หนูลาพ่อเลยนะ และที่นี้จะไม่มาอีกแล้วจะพ่อ
พ่ออย่าลืมทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เขา และแจกกรรมนาย

เวรทั้งหลาย นะพ่อนะ' เสียงหนูพิมพ์แว่วๆ
แต่ชัดเจนติดมาจนบัดนี้...

ก่อนที่หนูพิมพ์จะจากไปนั้น
ผมได้ถามแกว่ามีอะไรขาดเหลือบางไหม ผมจะทำบุญอุทิศไปให้....

หนูพิมพ์บอกว่า แก่ไม่มีอะไรขาดเหลือ พร้อมบริบูรณ์หมด....

แต่เสียดายอยู่อย่างหนึ่งคือ แก่ยังทำการฝีมือไม่เสร็จ ขอให้ผมนำผ้าขาว
กว้างศอกเศษ ยาวศอกเศษ

ด้ายมันสีน้ำเงิน กับเข็มโครเชต์ไปวางไว้หน้ารูปแก่ที่ศาลาพิมพ์ดี
ด่วย เพราะคุณพ่อของแกเอาไปทิ้ง

เสียแล้ว ทั้งๆ ที่แก่ยังปักรูปดอกไม้ไม่เสร็จ ก็มาตายเสียก่อน....

ผมก็ให้ภรรยาผมจัดการนำผ้าขาว ด้ายมันสีน้ำเงินกับ
เข็มโครเชต์ไปวางไว้ที่หน้ารูปแก่....

ต่อมาไม่กี่วัน คุณเสียง โสภกุล คุณพ่อของหนูพิมพ์
ก็มาเล่าให้ผมฟังว่า มีใครก็ไม่ทราบ เอาผ้าขาว ดาย

มัน กับเข็มโครเชต์ไปวางไว้ที่หน้ารูปหนูพิมพ์
ผมก็บอกความจริงให้ฟัง....

คุณพ่อของหนูพิมพ์ ก็ยอมรับว่า
ได้เอาผ้าขาวที่หนูพิมพ์ทำการฝีมือค้างอยู่ไปทิ้งจริงๆ เพราะเห็นว่าไม่มี

ประโยชน์อะไรแล้ว

แล้วก็เป็นจริงอย่างที่ว่า
...หนูพิมพ์ไม่ปรากฏกายให้เห็นอีกเลยอาการปวดผมก็บรรเทาเบาบางลงๆ

แม้จะไม่หายขาด ก็ยังดีกว่าเก่า... ผมนอนนอย

Get news, entertainment and everything you care about at Live.com. [Check it out!](#)